

רעפ 48197-05-25 - עבדו ג'באלי נ' עיריית חיפה

בבית המשפט העליון

רע"פ 48197-05-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: עבדו ג'באלי
נגד

המשיבה: עיריית חיפה
בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ז' אריאלי) בעפ"א 9140-04-25 מיום 21.04.2025

בשם המבקש:

החלטה

בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ז' אריאלי) בעפ"א 9140-04-25 מיום 21.04.2025; בגדרו, נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה (כבוד השופטת ס' גץ-אופיר) בהמ"ש 54083-02-25 מיום 04.03.2025, במסגרתה נדחתה בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה להישפט.

רקע והשתלשלות העניינים

1. למבקש הומצאו 28 הודעות תשלום קנס בגין הצבת מכולה על מדרכה ציבורית (להלן: הדו"חות), דבר המהווה עבירה לפי סעיף 39(א)(3) לחוק עזר לחיפה (שמירת הסדר והניקיון), התשמ"ב-1981.

2. ביום 20.02.2025 המבקש הגיש לבית המשפט לעניינים מקומיים בחיפה בקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט ובקשה לעיכוב הליכים. זאת, תוך שטען, בין היתר, כי הדו"חות לא נמסרו לידי ולא הובאו לידיעתו. עוד נטען, כי חלק מהדו"חות התיישנו, בשים לב למועד העבירות ולמחדל אי המצאתם; כי הדו"חות נוגעים לפעילות עסקית אותה הפסיק המבקש לפני כשנתיים, ולמכולות שאינן עוד בבעלותו; וכי חלק מהדו"חות נרשמו בהפרש של מספר ימים בלבד. המשיבה מצידה התנגדה לבקשה, וטענה כי כלל הדו"חות נשלחו לכתובת הרשומה של המבקש במשרד הפנים, וחזרו עם אישור מסירה שעניינו "נמען אינו ידוע במען". בהמשך לכך נטען, כי מלבד טענות המבקש בדבר אי-מסירת הדו"חות לידי, המבקש לא העלה כל טעם מבורר מדוע נמנע ממנו להגיש את הבקשה להישפט

במועד, בהתאם להוראות סעיף 229(ה) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982.

3. ביום 04.03.2025 התקבלה החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, בה נקבע כי בהתאם לאישורי המסירה הדו"חות הומצאו לידי המבקש, על-כן אין עילה שבדין למתן ההארכה המבוקשת ובהתאם בקשתו נדחתה. בשולי הדברים צוין, כי למבקש עמד זמן רב לברר אילו קנסות קיבל, בין היתר משום שהתייצב באולם בית המשפט ביום 31.01.2025 בגין בקשה דומה שהגיש בהליך נוסף, אשר גם שם טען כי הודעות הקנס לא הגיעו לידי. ברם, דבר זה לא נעשה.

4. המבקש מיאן מלהשלים עם החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים והגיש ערעור לפני בית המשפט המחוזי, בגדרו חזר, בעיקרם של דברים, על טענותיו לעיל. בתוך כך הודגש, כי הדו"חות כלל לא הומצאו למבקש; וכי במקרה אחר בעניינו של המבקש הסכימה המשיבה לבקשה דומה, וזאת, לשיטת המבקש, משום שגם באותו מקרה אישורי המסירה חזרו. בפסק דינו מיום 21.04.2025 דחה בית המשפט המחוזי את ערעור המבקש, תוך שהוטעם כי "אין מחלוקת [ש]-28 הדו"חות [...] נשלחו בדואר רשום לכתובת בה מתגורר [המבקש] [...] וכי זו גם כתובת מגוריו על פי רישומי משרד הפנים". בהתאם נקבע, כי קמה 'חזקת המסירה' והמבקש לא עשה דבר על-מנת לסתור את חזקה זו. עוד הודגש "כי אין זו הפעם הראשונה בה המערער [הוא המבקש - ח' כ'] מנהל הליכים בעקבות הודעות תשלום קנס" ועל-כן "נראה כי קמה בעניינו [...] חובה מוגברת לסתור את החזקה האמורה". ביחס לטענת המבקש, כי המשיבה הסכימה בעבר להארכת מועד להגשת בקשה להישפט בנסיבות דומות, הובהר כי למבקש לא מוקנית הזכות שעמדת המשיבה בהליכים אחרים, שניתנה במובנים רבים לפני משורת הדין, תישאר על כנה גם בהליך הנוכחי. בנתון לאמור נקבע, כי לא התקיים כל עיוות דין בעניינו של המבקש.

5. מכאן הבקשה שלפניי. במסגרתה נטען, בין היתר, כי כאשר "הדואר חוזר עם הערה 'מען לא ידוע'" משמעות הדברים היא "ש[ה]דואר **בכלל לא [ה]ובא** לידיעתו של [המבקש], ולא כי הינו מתחמק או מערים קשיים על ההמצאה" (ההדגשות במקור - ח' כ'). בהתאם נטען, כי כאשר במשך עשרות פעמים הדו"חות חזרו עם ההערה האמורה לא קמה חזקת המסירה. יתרה מזאת נטען, כי במצב דברים זה מתעוררות "שאלות מהותיות לעניין ההסתמכות הגורפת על חזקת המסירה". לבסוף נטען, כי על המשיבה מוטל הנטל לפעול ב"שקידה סבירה" ולדאוג שהדואר יומצא אל המבקש, ובפרט לנוכח העובדה שבעניינו של המבקש התנהלו בעבר הליכים נוספים בסוגיות כמעט זהות במהותן ובנסיבותיהן.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון, באתי למסקנה כי דין הבקשה להידחות.

7. כידוע, בקשה לרשות ערעור ב'גלגול שלישי' שמורה אך למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי-צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, מיני רבים: רע"פ 37933-12-24 א.ע. התיכון לנכסים והשקעות בע"מ נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (18.12.2024)).

8. חרף ניסיונו של המבקש לשוות לבקשתו נופך עקרוני, טענותיו מתמקדות כולן בדלת אמותיו של עניינו הפרטני, שכן עניין בשאלת קיומה של חזקת מסירה בעניין הדו"חות; וכפועל יוצא המועד שבו נודע למבקש על קיומם של הדו"חות. בית משפט זה חזר וקבע כי:

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. זאת, גם אם עבר המבקש למקום מגורים אחר מבלי ששינה את כתובתו במשרד הפנים; מסירת הזימון לאדם בוגר בכתובתו הרשומה של המבקש מהווה מסירה כדין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם, פסקה 35 (25.03.2018)).

9. משכך, הבקשה לא מעוררת כל סוגיה עקרונית החורגת מעניינו של המבקש; וכן אף לא עולה ממנה חשש לעיוות דין, משום שכפי שציין בית המשפט המחוזי "מדובר בעבירות מתועדות" והמבקש לא העלה לפני כל טעם מבורר לקיומו של עיוות דין, מלבד הטענה שהמשיבה נעתרה בעבר לבקשתו להארכת מועד להגשת בקשה להישפט. ואולם, כפי שקבע בית המשפט המחוזי, אין בהסכמתה בעבר של המשיבה, אף אם בנסיבות דומות, בכדי להקנות למבקש, יש מאין, זכות כי בקשותיו בסוגיה זו לעולם יתקבלו.

10. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, י"ב תמוז
תשפ"ה (08 יולי
2025).

חאלד כבוב
שופט